

Тебѣ козината по тѣлото скоро ще порастне, и тогава ти ще си хубавецъ надъ хубавцитѣ.

Нашъ Зайко си въздъхнахъ слѣдъ тѣзи хубави думи на котката. Тѣ скокнахъ въ една малка лодка, която се намирала до брѣгътъ на рѣката Дунавъ, и буйнитѣ вълни ги понесли на далеко къмъ чужбина....

Дѣтска любовь.

Мъчно бѣ на Коля! — Родителитѣ му заминуваха за града, като казали, че скоро ще се върнатъ; а ето вече два дни, и тѣхъ ги все нѣмаше.

Тъжно бѣ на момчето, нищо не го занимаваше: ни въртелешката му, ни дървеното му конче, ни игрането на „войници“, — нищо не му бѣ мило, нищо не го веселѣше...

— Бабо, ще се върнатъ ли скоро татко и мама? — попита Колю баба си.

— Скоро, гълъбче, скоро, — отговори тя.

Колю гледаше часовника, който бѣ закаченъ на стѣната: маятника му леко се люлѣеше отъ една страна на друга, често биеше, тихо се движеше минутната стрѣлка, безъ да иска да знае, че Колювитѣ родители ги нѣма у дома...

Мръкна се. Колю повечеря мѣтко и хлѣбъ и си лѣгна. Той дълго врѣме не можеше да заспи, все мислѣше за родителитѣ си: „Гдѣ ли сѣ татко и мама?“ ...

Поченъ да се зазорява. Колю уморенъ отъ много мислене, сега тъжно бѣ заспалъ. Раз-